

om de stadhoudelijke waardigheid vernietigd te krijgen, hebben zich ten slotte met het Oranjegezinde grauw verbonden, beide partijen met het oogmerk, elkander bij de eerste gelegenheid den voet te lichten." In den Koekamp was zijne verbolgenheid gaande gemaakt door de exerceerende schutterij, op wier vaandels nog steeds het wapen van den stadhouder bovenaan was geplaatst en daaronder, aan een lint hangende, het wapen van de provincie en van de stad. „Daar moet een eind aan komen," mompelde Veldenaar. „Men zou, die vaandels ziende, zeggen dat de staat en de stad geheel van den stadhouder afhingen. Het is niet genoeg, dat de Staten van Holland de wapens van den stadhouder hebben doen wegnemen, waar die voorheen door misbruik ten onrechte gesteld waren, en ze vervangen door het wapen van Holland; ook dit moet veranderd worden. Ik zal er eens over schrijven aan *De politieke kruier*; die heeft in langen tijd geen Haagsch vrachtje op zijn wagen gehad." De schutterij genoot het voorrecht steeds Veldenaar's verontwaardiging gaande te maken; nog ten vorigen jare, bij gelegenheid van 's prinses verjaardag, had zij feest gevierd aan een tafel waarop allerlei zinnebeeldige voorstellingen ter eere van Willem V waren aangebracht en niet minder dan achttien schotels met oranjeappelen pronkten. Bij het nagerecht was door een der leden eene toespraak gehouden, waarop een engel statiglijk van de zoldering was afgedaald en eenige lafhartig kruipende regelen had voorgedragen. Om zijne ergernis te verdrijven, was Veldenaar aan het peinzen gegaan over een politiek gedicht, dat hij voor den *Post van den Nederrijn* bestemde. Het was bijna klaar; alleen moest hij nog een rijmwoord vinden op den naam van den grooten Gelderschen patriot, Capelle tot de Marsch. Daarover had hij al eenige dagen loopen soezen, steeds vruchteloos, toch den naam niet willende prijs geven. Die naam toch leverde een prachtigen halven alexandrijn op, en als men dan liet voorafgaan „Voortreffelijk Batavier," dan had men een alexandrijn die op pooten stond en waarmee ieder dichter voor den dag zou kunnen komen. Maar het rijmvers was tot heden weerbarstig geweest. Thans echter naderde het; heel in de verte zag hij het aankomen, in stukken en brokken, die zich langzamerhand voor zijne verbeelding samenvoegden als een automatische legkaart, en hij reciteerde, erg in zijn schik:

Blijf, blijf standvastig en van slaafsche ketens wars,
Voortreffelijk Batavier, Capelle tot de Marsch!

Op hetzelfde oogenblik bonsde hij bijna tegen dokter van Arken aan, dien hij na den bewusten middag ook liever ontweek. Tehuis gekomen vond hij een brief van een Woerdensch geestverwant, inhoudende dat aldaar belangrijke gebeurtenissen tegemoet werden gezien, waarover de voorzichtigheid den schrijver verbood in nadere bijzonderheden te treden; mondeling zou hij hem gaarne aangaande de gebeurtenissen, welke een algeheelen omkeer in den toestand des vaderlands zouden kunnen in het leven roepen, de gewenschte inlichtingen verstrekken. En Veldenaar, hoogst nieuwsgierig omtrent deze